

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

תוכן עניינים

א. בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים שיאכלוהו טמאים שיקריבוהו טמאים שיאכלוהו ערלים ושיקריבוהו ערלים לשבר עצמות הפסח לאכול הימנו נא ולערב דמו בדם הפסולים כשר שאין מחשבה פוסלת אלא בחוץ לזמנו וחוץ למקומו והפסח והחטאת שלא לשמן.....2

ב. ובשר זבח תודת שלמיו למדנו לתודה שנאכלת ליום ולילה.....3

ג. חליפין.....3

ד. וולדות תמורות מנין ת"ל ובשר.....4

ה. חטאת ואשם מנין ת"ל זבח ומנין לרבות שלמי נזיר ושלמי פסח ת"ל שלמיו לחמי תודה וחלות ורקיקים שבנזיר מנין ת"ל קרבנו כולן קורא אני בהן לא יניח 5

ו. ליתן את הניתנין למעלה למטה למטה למעלה לאלתר כשר חזר וחישוב חוץ למקומו פסול ואין בו כרת חוץ לזמנו פיגול וחיובין עליו כרת למחר פסול חזר וחישוב בין חוץ לזמנו בין חוץ למקומו פסול ואין בו כרת.....6

ז. חישוב שיאכלוהו טמאים למחר חייב.....7

ח. בשר פסח שלא הוצלה ולחמי תודה שלא הורמו חייבין עליהן משום טומאה ... לרבות אימורי קדשים קלים לטומאה.....7

הדרן עלך כל הפסולין.....8

פרק רביעי בית שמאי.....8

א. כל הניתנין על מזבח החיצון שנתן במתנה אחת כיפר ... אף חטאת שנתנה מתנה אחת כיפר.....8

ב. לפיכך אם נתן את הראשונה כתיקנה ואת השניה חוץ לזמנה כיפר ואם נתן את הראשונה חוץ לזמנה ואת השניה חוץ למקומה פיגול וחיובין עליו כרת 9

ג. כל הניתנין על המזבח הפנימי שאם חיסר אחת מן המתנות כאילו לא כיפר.....9

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת זבחים

ד. לפיכך נתן כולן כתיקנן ואחת שלא כתיקנה פסולה ואין בו כרת.....9.

דף לו.

**א. בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים שיאכלוהו טמאים
שיקריבוהו טמאים שיאכלוהו ערלים ושיקריבוהו ערלים
לשבר עצמות הפסח לאכול הימנו נא ולערב דמו בדם
הפסולים כשר שאין מחשבה פוסלת אלא בחוץ לזמנו וחוץ
למקומו והפסח והחטאת שלא לשמן**

כבר התבאר לעיל דף יג. ש שלוש מחשבות¹ הן שפוסלין את הקרבנות ואלו הן: מחשבת הזמן, מחשבת שינוי השם², ומחשבת המקום, ופיגול האמור בתורה זהו מחשבת הזמן.

המחשב³ באחת מארבע עבודות אלו או בכלן מחשבה אחרת חוץ משלש מחשבות אלו, אין אותה המחשבת מפסדת כלום.

כיצד, המחשב⁴ בשעת שחיטה וקבלה והולכה וזריקה להניח דם הזבח או אימוריו למחר או להוציאן חוץ לעזרה, או שחשב לזרוק הדם על הכבש שלא כנגד היסוד, או ליתן את הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין למטה למעלה, או ליתן דמים הניתנין במזבחה החיצון במזבחה הפנימי או את הניתנין בפנימי לחיצון, או להכניס דם החטאת לפנים או שחשב שיאכלו הזבח טמאים או שאר הפסולין לאכילה או שיקריבו טמאים או שאר הפסולין לעבודה, או לערב דם הזבח בדם הפסולין, או שחשב לשבר עצמות הפסח ולאכול ממנו

¹ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יג הלכה א

² ומחשבת שלא לשמן לא הוי פסול גמור, שכל הזבחים שנובחו שלא לשמן כשרים אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה חוץ מן הפסח ומן החטאת שבהם מחשבת שלא לשמן פוסל הזבח. (ערוך השולחן העתיר סי' קמו סעי' י).

³ ששם הלכה ה

⁴ שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרה היומי

מסכת זבחים

נא, או שחשב לשרוף הטאת הנשרפת חוץ לזמנו⁵ או חוץ למקומו, בכל אלו המחשבות וכיוצא בהן הזבח כשר. וכן אם חשב בשעת קמיצת המנחה ובשעת נתינתו לכלי ובשעת הולכתו ובשעת זריקתו על האש להניח קומצה או לבנותו למחר או להוציאו לחוץ הרי זו כשירה.

ב. ובשר זבח תודת שלמיו למדנו לתודה שנאכלת ליום ולילה

השלמים נאכלים ביום הזביחה וכל הלילה וכל יום המחרת, אבל התודה⁶ אף על פי שהיא קדשים קלים אינה נאכלת אלא ביום הזביחה עם הלילה שנאמר בה (ויקרא ז פסוק טו) ובשר זבח תודת שלמיו ליום קרפנו יאכל לא יניח מנו עד בקר.

ג. חליפין

כבר התבאר במסכת פסחים דף צו: שמי שאבד פסחו ומצאו אחר שהפריש פסח אחר והרי שניהן עומדין לפניו בשעת שחיטה י"א⁷ שיקריב אי זה מהן שירצה לשם פסח, ומכיון שאין בעלי חיים נדחים א"כ כל פסח ראוי אף לשלמים⁸, ולפיכך השני יקרב שלמים. וי"א⁹ שיקריב איזה מהם שירצה לשם פסח. ומכיון שבשעת שחיטת הפסח קבע האחד לשם פסח האחר נדחה בידים, בכך שלא שחטו, ובדחייה בידים בעלי חיים נדחים ולא יקריבנו עוד אלא ירעה עד שיסתאב וימכר ויביא בדמיו שלמים

מצאו אחר ששחט פסחו הרי זה יקרב שלמים לכו"ע, שהרי לא דחהו בידים כיון שלא עמד לפניו בשעת שחיטה.

⁵ ועיין משנה למלך שדעת רש"י זבחים לה ע"א שזה הוי כאכילת אש ונחשב מחשבת אכילה ומפגל. ותוס' שם הולקים עליו וס"ל שאינו מפגל כיון שאינם עומדים לאכילת אדם, ועיין משנה למלך שם.

⁶ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק י הלכה ז

⁷ רמב"ם הלכות קרבן פסח פרק ד הלכה ו

⁸ דפסח שלא בזמנו שלמים, ומותר הפסח שלמים, אפילו בהקדיש שניהם לפסח באחריות כמבואר, להלן

⁹ השנות הראב"ד שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרה היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

ד. וולדות תמורות מנין ת"ל ובשר

ביצד דין ולדות הקדשים, ולד¹⁰ שלמים ולד תמורת שלמים הרי אלו כשלמים והן עצמן כשלמים לכל דבר, וכן ולד התודה ולד תמורה הרי אלו יקרבו כתודה אלא שאינן טעונין לחם שאין מביאין לחם אלא עם התודה עצמה¹¹.

נאמר בתורה (ויקרא כז, י) "לא יחליפנו ולא ימיר אותו טוב ברע או רע בטוב". בזה הוזהרנו שמי שהקדיש בעל חיים לקרבן, אסור לו להמירו בבהמת חולין,

אולם, אמרה תורה "ואם המיר ימיר בהמה בבהמה, והיה הוא ותמורתו יהיה קדש". כלומר אם עבר אדם והמיר בהמת קדשים בבהמת חולין, חלה קדושת הקרבן על בהמת החולין, אף כי לא פקעה ולא ירדה הקדושה מן הקרבן. כלומר, ששתי הבהמות קדושות, הבהמה הראשונה משום קדושת הקרבן שאינה נפקעת על ידי ההמרה, והבהמה השניה משום קדושת התמורה.

ביצד דין התמורות ליקרב, תמורת¹² העולה תקרב עולה ואם היתה תמורתה נקבה או בעלת מום תרעה הנקבה עד שיפול בה מום ותמכר ויביא בדמיה עולה,

תמורת החטאת תמות, תמורת האשם תרעה עד שיפול בה מום ויפלו דמיה לנדבה.

תמורת השלמים כשלמים לכל דבר טעונה סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק.

תמורת התודה כתודה אלא שאינה טעונה לחם.

¹⁰ רמב"ם הלכות תמורה פרק ד הלכה א

¹¹ שנאמר על זבח התודה עליו ולא על ולדה ולא על תמורתה כמו שביארנו, במה דברים אמורים בולדות עצמן אבל ולדי ולדות אינן קריבין, שמתוך מעשיו ניכר שהוא משהה אותן לגדל מהן עדרים ולפיכך קונסין אותו ולא יקריבם. שם ברמב"ם

¹² רמב"ם שם פרק ג הלכה א

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

תמורת הפסח אם המיר בה קודם חצות יום ארבעה עשר אין תמורתו קריבה אלא תרעה עד שיפול בה מום ויביא בדמיה שלמים ואם המיר בה אחר חצות הרי התמורה עצמה תקרב שלמים¹³.

תמורת הבכור והמעשר אינם קריבין לעולם שנאמר בבכור (ויקרא כז פסוק כו) 'לה' הוא, מפי השמועה למדו הוא קרב ואין תמורתו קריבה, ודין המעשר בבכור תמורתן תרעה עד שיפול בה מום ותאכל.

ה. חטאת ואשם מנין ת"ל זבח ומנין לרבות שלמי נזיר ושלמי פסח ת"ל שלמיו לחמי תודה וחלות ורקינים שבנזיר מנין ת"ל קרבנו כולן קורא אני בהן לא יניח

איל נזיר¹⁴ והלחם הבא עמהן ועם התודה, וכיוצא בהן בין חלק הכהנים בין חלק הבעלים והוא הדין לחטאת ולאשם ולשלמי צבור ולשירי מנחות שהכל

¹³ מי שאבד פסחו והפריש אחר תחתיו ומצאו אחר שחיטה והמירו בבהמה אחרת, מכיון שהוא שלמים, הרי תמורה זו תקרב שלמים.

אך מצאו קודם שחיטת זה שהפריש, והמיר בהמה אחרת בזה הנמצא, בין קודם שחיטת המופרש תחתיו בין אחר שחיטה, לכו"ע אין תמורתו קריבה, הואיל וזה הנמצא היה ראוי להקריבו פסח וראוי להקריבו שלמים, ודחהו בידים לענין תמורה נחשבת קדושתו בקדושה קלושה ואין התמורה יכולה להקרב אלא תרעה עד שיפול בה מום ויביא בדמיה שלמים. רמב"ם הלכות קרבן פסח פרק ד הלכה ו, ועיין לח"מ כאן שהקשה הרי פסח ברבה דתלי מלתא בשחיטה וכ"כ הרב בעל כ"מ ז"ל שם וכאן פסק בר' זירא ונמצאו דבריו סותרים זה את זה וצ"ע. ובהר המוריה כתב ובאמת לכאורה תימה על תמיהתם דהתם איירי בפסח שאבד ושנמצא והמיר הנמצא על אחר אבל כאן מיירי בפסח שלא נאבד כלל והומר בזה דזה לא נזכר כלל שם בש"ס אך מי יתן ידעתי מקורו לדברי רבינו אלה שוב מצאתי באור חדש ובעל"ח שם שפלפלו הרבה בזה יעו"ש היטב וע"ע ירושלמי פ"ט דפסחים ה"ו יעו"ש היטב וצ"ע"ג בזה יעו"ש. וכ"כ במעשה רקח שכאן רבינו קעסיק בענין תמורת הפסח עצמו לבדו דנראה דלכו"ע בעיקר הפסח יש בו שינוי לענין התמורה בין קודם זמנו לזמנו הראוי דהיינו אחר חצות ואנב שלימדנו להועיל בדין זה כל הקרבנות דשייך בהו תמורה ודלא שייך הוצרך להשמיענו דין תמורת הפסח עצמו ולא איירי הכא לענין אבוד דמתני' דזה כבר ביארו עם כל פרטיו בהלכות קרבן פסח ותדע דטעם רבה אינו אלא משום דנראה ונדחה וזה לא שייך אלא באבד והפריש אחר ונמצא הראשון דשייך נראה ונדחה וכמ"ש רש"י ז"ל משא"כ באין כאן אלא פסח אחד דודאי אין שייך חילוק דקודם שחיטה לאחר שחיטה ודו"ק כי נראה נכון ואמתי:

¹⁴ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק י הלכה ז

תרומות והנצחות | בנק הדואר | ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

נאכל ליום ולילה שנאמר (שם ז פסוק טו) בְּיוֹם קָרְבָּנוּ יֵאָכֵל כָּל הַקֶּרְבָּנוֹת
במשמע¹⁵, חוץ מן השלמים שפירש בהן הכתוב ובכור ומעשר הדומים להם.

דף לו:

**ו. ליתן את הניתנין למעלה למטה למטה למעלה לאלתר כשר
חזר וחישב חוץ למקומו פסול ואין בו כרת חוץ לזמנו
פיגול וחייבין עליו כרת למחר פסול חזר וחישב בין חוץ
לזמנו בין חוץ למקומו פסול ואין בו כרת**

כבר התבאר לעיל דף כו: שאם חשב על הדמים הניתנין למטה ליתן אותם
למעלה או על הניתנין למעלה לתתם למטה וכיוצא במחשבות אלו שאינן
פוסלין כמו שהתבאר שם, ועירב עמהן מחשבת הזמן כגון לאכלה למחר או
להקטירה למחר, הרי זה פגול, ואם חשב עמהן מחשבת המקום לבדה¹⁶ הרי
זה פסול ואינו פגול.

אולם אם חשב¹⁷ על הדם הניתן למעלה לתתו למחר למטה, או על הדם
הניתן למטה לתתו למחר למעלה, או שחשב על הדם הניתן בפנים בהיכל
לתתו למחר במזבח החיצון, או שחשב על הדם הניתן במזבח החיצון לתתו
למחר בפנים בהיכל אינו פגול, אף על פי שחשב מחשבת הזמן הואיל ושינה
מקום נתינת הדם במחשבתו הרי זה פסול ואינו פגול.

ומאחר¹⁸ שביארנו בהלכות אלו שהדם שניתן שלא במקומו כאילו ניתן במקומו למה
לא יהיה זה פגול במחשבה זו שחשב ליתן הדם שלא במקומו למחר, מפני שהדם הניתן
שלא במקומו אף על פי שהזבח כשר אינו מתיר הבשר באכילה כמו שהתבאר לעיל
דף כו: וכל זריקה שאינה מתרת הבשר באכילה אם חשב ליתנה חוץ לזמנו לא פיגול,

¹⁵ נראה דכוונתו לומר מהכרח היתורים כמו שאמרו בגמרא אלא שלא נראה לו להאריך כדרכו ולכך סתם
ואמר משמע אבל אין כוונתו לומר דמשמעות הכתוב כן דלא משמע הכי בגמ' כדכתיבנא. לח"מ שם

¹⁶ לאו דוקא דה"ה דאפילו עירב עם מחשבת המקום מחשבת הזמן אינו פגול.

¹⁷ רמב"ם שם הלכה ו

¹⁸ רמב"ם שם דלא כרש"י ומפרש בגמ' דכי היכי דאשכחן לר' יהודה במחשבת הינוח דאע"ג דלא הוי פגול
מיפסיל ה"נ לרבנן דחשב על הדם הניתן וכו' אף על פי שאינו פגול מיפסיל. דזריקה שלא במקומו גרע מהינוח
פי' דהא במקומו דמי אלא דאינה זריקה המתרת. כס"מ, ובוה יישב דעת רבינו מקושיית הראב"ד

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

לפיכך אם חזר וחשב בזבח זה מחשבת הזמן הרי זה פסול ואינו פגול. וי"א¹⁹ שמחשבה זו אינה פוסלת, והרי הוא כחושב להניח הדם למחר שהתבאר לעיל דף יג: ודף כו: שאינו פוסל, ולפיכך אם חזר וחושב מחשבת פיגול הרי שחושב לזרוק במקומו חוץ לזמנו הרי זה פיגול וחייב עליו כרת.

ז. חישוב שיאכלוהו טמאים למחר חייב

חשב שיאכלו²⁰ הטמאים או הפסולין מדבר הראוי לאכילה או שיקטירו הטמאים או הפסולין מדבר הראוי להקטרה חוץ לזמן אכילה והקטרה הזבח פגול²¹. וי"א²² שאינו פיגול.

חשב שיאכלו חוץ למקום אכילה והקטרה הרי זה פסול ואינו פגול.

ח. בשר פסח שלא הוצלה ולחמי תודה שלא הורמו חייבין עליהן משום טומאה ... לרבות אימורי קדשים קלים לטומאה

טמא שאכל אימורין²³ חייב כרת²⁴.

¹⁹ השגות הראב"ד שם מדאמרי' התם בגמרא דטעמא מידי דהוה אמחשבת הינוח ופירש"י ור' יהודה היא דפסל ליה, ורבינו פסק דלא כר' יהודה ונמצא סותר מ"ש פה ולכן כתב הראב"ד שיש כאן שיבוש. כס"מ שם רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יד הלכה ט

²¹ שהרי גם לכשרים אסור לאכלו אחר זמנו וא"כ כו"ע פסולים לענין זה (ערוך השולחן העתיד שם סעי' ז) ובגמ' זבחים לא ע"א אמרינן שאפילו חישוב שיאכלוהו כלבים למחר, הרי הוא פיגול

²² תוס' זבחים לא ע"א ד"ה חישוב

²³ רמב"ם הלכות פסולי המוקדשין פרק יח הלכה יח יט

²⁴ וביאור הדברים שהרי נתבאר דקודם זריקת דמים אין האוכל חייב כרת מטעם דבעינן שיהא ראוי לאכילה, וא"כ לפ"ז למה יתחייב כרת על אימורין הא אינם ראויים לאכילת אדם, וכן פסח שלא נצלה ויש איסור לאכלו ותודה קודם הרמה הרי היא כטבל א"כ לא יתחייב ג"כ האוכלן כמו קודם זריקה, ומ"מ חייב כרת. והטעם דדווקא תקוני העבודות מעכבות כשעדיין לא נגמרו העבודות, אבל שארי מניעות אינן מעכבות, והרי אפילו עצים ולבונה ריבתה תורה לטומאה ומשמע דגם על לבונה חייבין כרת בטומאת הגוף כמו שהייבין על טומאתה לאו כבטומאת הבשר דכיון דאיתרבי לטומאה ממילא דנכללין בכל הטומאות. ערוך השולחן העתיד הלכות פסולי המוקדשין סימן קנה סעיף יב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ץ 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

טמא שאכלפסח שלא נצלה²⁵, ולחמי תודה שלא הורמה חלתן, הרי זה חייב כרת משום טומאת הגוף, אף על פי שאינן ראויין למה שהן.

הדרן עלך כל הפסולין

פרק רביעי בית שמאי

א. כל הניתנין על מזבח החיצון שנתן במתנה אחת כיפר ... אף חטאת שנתנה מתנה אחת כיפר

כבר התבאר במסכת פסחים דף פט. וסנהדרין דף ד. שכל הדמים²⁶ הניתנין על מזבח החיצון, אם נתן מתנה אחת בלבד כיפר, ואפילו בחטאת מתנה אחת היא העיקר ושאר הארבע מתנות למצוה, שנאמר (דברים יב פסוק כז) וְדָם זְבַחֶיךָ יִשְׁפָּךְ עַל מִזְבֵּחַ ה' אֱלֹהֶיךָ שְׂפִיכַת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ הַיָּחִיד הַעִיקָר. וכל הניתנין בזריקה שנתנו בשפיכה יצא, שנאמר וְדָם זְבַחֶיךָ יִשְׁפָּךְ.

²⁵ לכאורה דכיון דאסיקנא ולא היא אידחייא לה מהלכתא ויש לתמוה על רבינו שפסקה. וצ"ל שרבינו סובר דלא אמרינן ולא היא אלא לדחויי ראייה דבעא רבא לאתווי מאימורי קדשים קלים אבל עיקר דינא דאמר רב חסדא דמרנלא בפומיה דרב דינא בר היננא לא אידחי ועוד דרבא הכי סבר ותיבת אבל שכתב רבינו לעיל קאי שכתב אינו חייב כרת על קדש שיש לו מתירים עד שיאכל ממנו אחר שקרבו מתיריו ולפ"ז הוה ס"ד דה"ה לפסח שלא נצלה ולחמי תודה שלא הורמה חלתן מאחר שאינם ראויין כמות שהן הם דומים לאוכל קדש קודם שיקרבו מתיריו ולא ליחייב כרת עליהו קמ"ל. כס"מ שם

²⁶ רמב"ם שם פרק ב הלכה א – ב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

ב. לפיכך אם נתן את הראשונה כתיקנה ואת השניה חוץ לזמנה כיפר ואם נתן את הראשונה חוץ לזמנה ואת השניה חוץ למקומה פיגול וחייבין עליו כרת

כל הדמים הניתנין²⁷ על מזבח החיצון שנתן מהם מתנה ראשונה במחשבה נכונה ונתן ממתנה שניה ואילך במחשבת שינוי השם או במחשבת המקום או מחשבת הזמן הרי זה כיפר והורצה הקרבן ואם נתן את הראשונה במחשבת הזמן והשלים המתנות במחשבת המקום הרי זה פגול שמתנה ראשונה היא העיקר.

ג. כל הניתנין על המזבח הפנימי שאם חסר אחת מן המתנות כאילו לא כיפר

כל הדמים²⁸ הניתנין על מזבח הפנימי, אם חסר אחת מהן לא כיפר, אלא כולן הן עיקר הכפרה, שהרי הכתוב הקפיד על מניינן שנאמר שבע פעמים.

ד. לפיכך נתן כולו כתיקנו ואחת שלא כתיקנה פסולה ואין בו כרת

כל הדמים²⁹ הניתנין על מזבח הפנימי הואיל וכולן מעכבין זה את זה אם נתן אחת מהן שלא כתיקנה אלא הפסיד בה המחשבה אע"פ שנתן כל השאר כתקנו הזבח פסול.

חשב בראשונה מחשבת הזמן ושתק בשאר או שנתן כולן כתקנו חוץ מן האחרונה שנתן במחשבת הזמן הרי זה פסול ואינו פגול עד שיזה במחשבת הזמן שהרי כלם כמתנה אחת הן ואין מפגלים בחצי מתיר.

²⁷ רמב"ם שם פרק יז הלכה א

²⁸ רמב"ם שם פרק ב הלכה ג

²⁹ רמב"ם שם פרק יז הלכה א

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

